

Fulls de la Revista

Sumari

Em dic Giuseppe

JOSEP HERNÁNDEZ TRESSERRAS

Poemes

RAMON ALABAU

Marques de Biblioteca

MONTSERRAT PUMAROLA

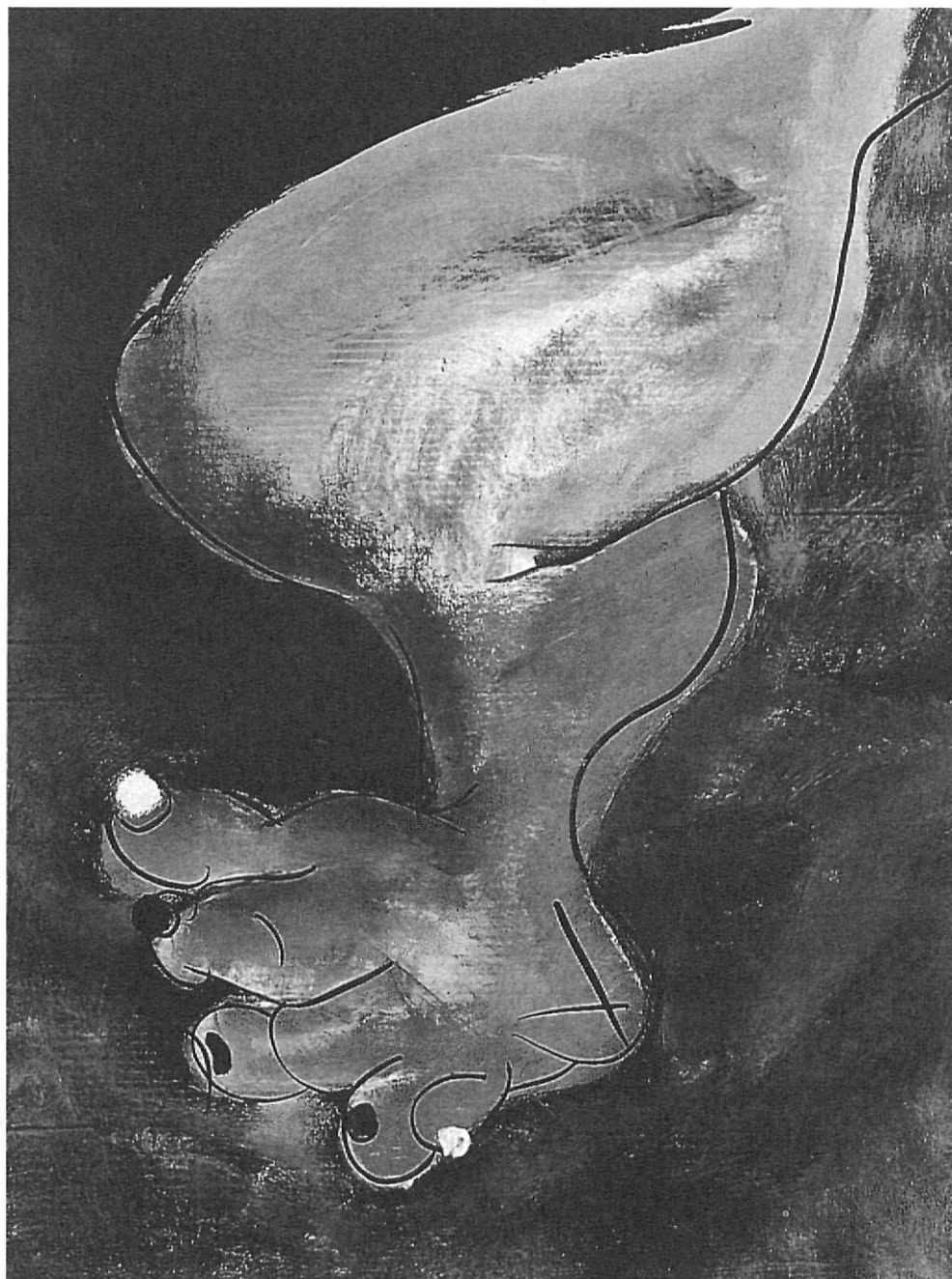
Il·lustracions

JORDI PRESAS

Jordi Presas,

il·lustrador d'aquests Fulls, nasqué a Girona l'any 1972. És llicenciat en belles arts per la Universitat de Barcelona. L'any 1998 va obtenir una beca Sòcrates d'intercanvi universitari que li va permetre cursar estudis d'art a la Faculty of Visual Arts & Design, School of Fine Arts de la Utrecht School of the Arts a Holanda, on també va exposar la seva obra. Des de 1993 ha participat en exposicions col·lectives en diverses ciutats del nostre país. També ha realitzat instal·lacions i exposicions individuals, com la que va titular *Somnis* a la Sala d'Art Lola Anglada de Barcelona.

Em dic Giuseppe

Josep Hernández Tresserras

EM DIC GIUSEPPE I, ÉS CLAR, SÓC ITALIÀ. VAIG VENIR A VIURE AQUÍ ARA farà quatre anys, quan em vaig casar amb la meua dona, la Manoli. Feia tres anys i dos mesos que ens havíem conegut. Ella treballava en una botiga de roba d'aquí, de Lloret, i jo hi era passant les vacances d'estiu amb uns amics de Treviso, que es dedicaven a anar durant el dia a la platja a mirar-se les noies, i a la nit, amb la desimboltura que els proporcionava una bona ingestió de cervesa, a intentar lligar-se-les. No és que jo fos gaire diferent d'ells. Hauria d'haver dit «ens dedicàvem», en primera persona, no pas en tercera. Seria d'ingenus provar de donar una imatge més amable de mi mateix. És evident que si jo hagués sigut d'una altra mena, ells mai no m'haurien acceptat en el seu grup. I he de dir que el grup en si tenia el seu grau de poder. Al meu barri almenys, no n'hi havia cap altre que li fes ombra. El fet de prendre-hi part ja feia que et poguessis sentir alguna cosa. No pertànyer-hi era pràcticament sinònim de no existir. No hi havia elecció, doncs; i quan tens disset o divuit anys, no et sents amb prou fortalesa d'esperit com per anar passejant davant dels altres una personalitat pròpia. També és veritat que llavors jo ja havia fet algun any més. Amb dinou anys acabats d'estrenar no era pas cap criatura. De fet, tenia claríssim que havia de començar a fer la meua. Però temia que si els abandonava, després de tant de temps, s'ho prendrien malament. Estic convençut que una de les raons que em van fer acceptar la proposta d'anar amb ells de viatge va ser la recança de fer-los saber la meua intenció d'abandonar-los definitivament. La decisió estava presa. L'amagava a dintre meu, m'hi adelitava, em sentia valent. (Tot això us pot semblar estrany. No cregueu que ho explico perquè penseu que jo no era ben bé com ells. He dit abans que em preocuparé ben poc del judici que pugueu fer-vos de mi. Tant me fa. No pretenc pas maquillar-me al vostre gust). Deixeu-me acabar d'explicar-me. Vull que entengueu que si jo no hagués combregat amb la idiosincràsia del grup, mai no m'hi haurien admès; i per tant és molt probable que mai no hagués sospesat la proposta d'anar-me'n a passar les vacances d'estiu a Lloret; i en conseqüència mai no hauria conegut la Manoli, ni m'hauria passat pel cap de venir a viure a Catalunya, ni hauria après mai català; i per tant mai no hauríeu arribat a saber res d'aquesta meua vida.

La Manoli tenia divuit anys. Déu meu, l'hauríeu d'haver vista! Feia goig de debò! La vaig conèixer un matí vagarejant per les botigues. La nit abans, jo havia anat a dormir molt tard, i molt begut. L'endemà, a la platja, no vaig poder suportar ni un minut més l'escalfor del sol al cap. Vaig aixecar-me de la tovallola i me'n vaig anar a caminar pels carrers cèntrics del poble. Als del grup els vaig dir que me'n anava a l'hotel a estirar-me una estona. Si els

hagués dit que només volia passejar, se me n'haurien rigut a la cara. Darrerament, els seus comentaris presumptament hilarants s'havien tornat excessivament cruels. Només volia estar sol i sentir-me mínimament bé, tot i la caparra. Així doncs, vaig dedicar-me a badar despreocupadament per les botigues. Quan vaig passar per davant de la d'ella, em vaig sentir atret a cop d'ull per una figura esvelta. Vaig entrar-hi per confirmar-me que realment era bonica. Mirava dissimuladament. Quan em semblava que estava distreta, aixecava els ulls i els estenia tots dos al damunt d'ella, però els tornava a lloc de seguida per por que no se n'adonés. Anava fent passar els penjadors dels jerséis amb les mans, com si em pogués sentir interessat per alguna peça de roba. Llavors em vaig carregar de valor i li vaig adreçar la paraula: li vaig preguntar si no tindria pas algun jersei entallat de la meua mida. Me'n va ensenyar dos: un de blanc i un de negre. No en tenia de cap més color. Em vaig sorprendre a mi mateix fent-li una pregunta personal: vaig voler saber si era del poble. Em va contestar que havia nascut a Andalusia, a Jaén, però que durant la temporada d'estiu s'estava a Lloret. «Sola?». «No, amb la meua germana i el xicot d'ella». Vaig imaginar-me un corrent enorme de jovent andalús desplaçant-se embaguladament cap a terres catalanes, i un immens desert superpoblant carrers, llars, places i llocs de lleure a les ciutats que deixaven enrere, envellibilíssimament enrere. Li vaig dir que jo era del nord d'Itàlia i que era la primera vegada que visitava la Costa Brava. Em va somriure. Li vaig dir que els jerséis que m'ensenyava m'agradaven però que venia de la platja i no volia emprovar-me'ls perquè em sabia greu omplir-los-hi de sal. Em va fer el gest de dir «tu mateix». Li vaig tornar el somriure d'abans i la vaig amanyagar amb la tebior d'un adéu tendre.

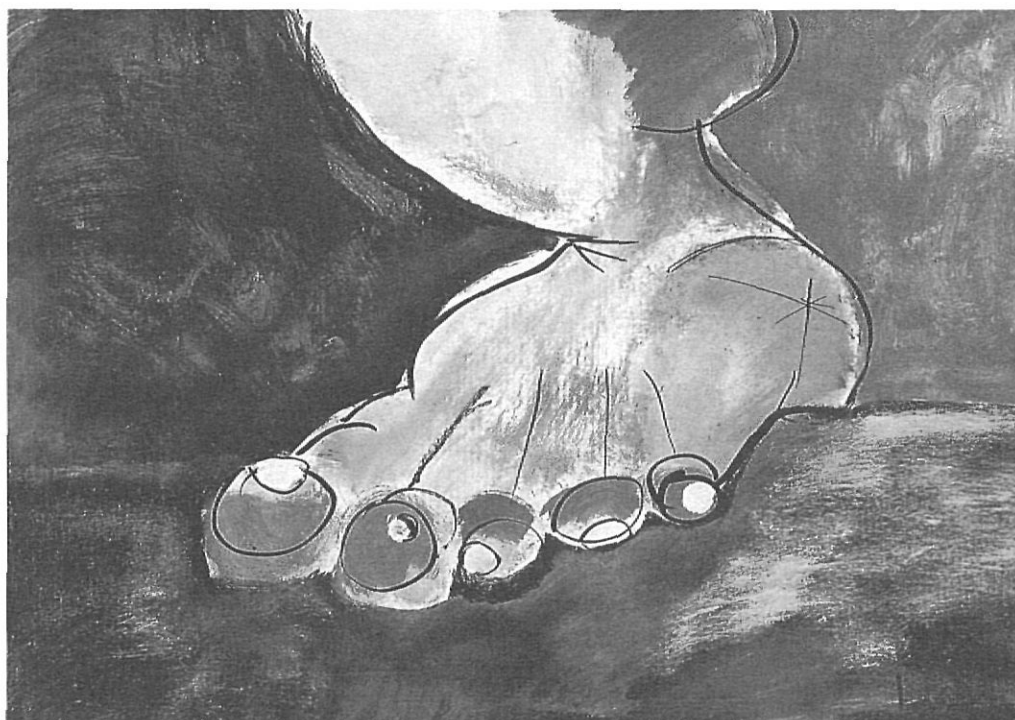
Tres anys i dos mesos després ens vam casar a l'església catòlica, apostòlica i romana de Lloret de Mar. No m'ho acabava de creure. La Manoli estava maquíssima. Només tenia vint-i-un anys. Jo en tenia un més, vint-i-dos. Van venir els meus pares, els meus germans, els oncles, les ties, l'avi que em quedava, la majoria dels cosins i alguns amics. Dels del grup, no en va venir cap. Feia tres anys i gairebé dos mesos que havíem deixat de tractar-nos. Per part d'ella, van venir els seus quatre avis, tots vius; pares; germans; cosins; oncles; ties; cunyats; veïns, i amics de tot arreu, andalusos i catalans. En total, cent vint-i-set persones de la banda d'ella i cinquanta-tres de la meua. Ho vam celebrar al restaurant Mescar. De viatge de noces, vam anar a les illes Fidji. Quinze dies fantàstics. Inoblidables.

Com la vaig conquistar? No sabia què dir-vos. La veritat és que, després d'aquell primer dia, hi vaig tornar tres cops més, a la botiga. No; quatre. Vaig anar-hi al cap de dos dies a emprovar-me

.....

els jerséis entallats. M'anaven a mida, però no sospesava les qualitats de la roba sinó les qualitats d'ella. Mentre em parlava de la peça que m'acabava d'emprovar, del tant per cent de cotó, de com s'havia de rentar, de com s'havia d'estendre, jo m'adelitava en la sonoritat de les seves frases, en la delicadesa del

moviment de mans, en la docilitat de la caiguda d'ulls. Li vaig fer el comentari que, pel fet de treballar en un poble tan turístic com Lloret i en una feina de cara al públic, per força havia de saber molts idiomes. Em va confessar que no, que li costava molt d'esforç l'aprenentatge de les llengües, que no hi tenia gens de facilitat. Parlàvem en espanyol. A mi m'agradava practicar-lo. No en sabia prou, encara, però m'encantava posar a prova la meua capacitat d'entendre i de fer-me entendre en una llengua diferent de la meua. La tercera vegada que vaig anar a la botiga, vaig poder estar-m'hi *ben poca estona, perquè va començar a venir gent i ella va haver d'atendre ara aquest ara l'altre...* L'endemà, em va costar molt menys fer-hi conversa. Era agradable. M'explicava que estava molt satisfeta d'haver pogut venir a treballar aquí; al principi, als seus pares no els agradava la idea que la filla petita els marxés tants mesos fora de casa, però finalment van dir que sí perquè la filla gran va intercedir a favor d'ella. Estava satisfeta de l'experiència de viure lluny de casa, però no estava gaire contenta amb el sou que rebia, tenint en compte les hores de feina que li tocava fer cada dia. Jo li vaig explicar que havia deixat els estudis per posar-me a treballar i guanyar diners. Li vaig dir que em dedicava a arreglar ordinadors espatllats i a vendre'n de nous. Era veritat. Quan li ho explicava, em va semblar com si estigués dient una gran mentida. Aquell instant de placidesa al costat d'ella havia fet que oblidés del tot qualsevol tipus d'ocupació i preocupació anteriors. Per primer cop, vaig intuir que la meua feina m'obligava a inanimar-me l'ànima. De tot això, però, no en vaig dir res. Al contrari, vaig comentar que tenia intenció, amb el temps, de poder arribar a muntar la meua pròpia empresa i fer molts més diners. Vam canviar de tema. Va veure que duia un llibre a la mà i em va preguntar si llegia. Ella em va confessar que no llegia gaire, només una estoneta abans d'anar a dormir; a la nit, però, estava tan cansada que arribava un moment en què totes les paraules se li ajuntaven i apareixien de sobte en una mena d'embull pràcticament indesxifrable. Em va fer molta

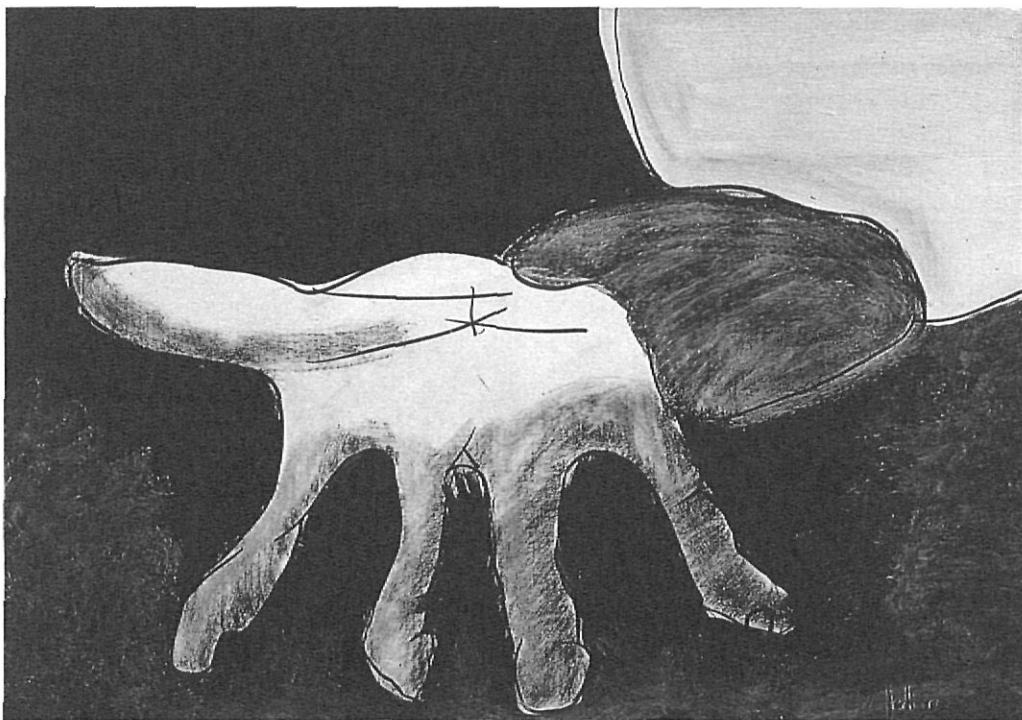

gràcia aquella imatge de les paraules ajuntant-se les unes amb les altres, com si típes d'haver conviscut tant de temps sota el pes del mateix llom i en l'aridesa de la mateixa pàgina, de cop haguessin decidit trencar l'ordre fred i artificial que les mantenia a distància i, preses d'un accés d'incontinència, haguessin començat a apinyar-se i a acoblar-se. La vaig convèncer del caràcter poètic d'aquella imatge: paraules dotades d'atributs humans que es rebel·len contra un ordre aliè que les constreny i les esclavitzava. Li vaig dir que provaria d'escriure-li-ho. Li va semblar molt bona idea.

Els del grup no podien entendre per què no volia sortir a la nit amb ells. M'havien vist durant el dia amb un bolígraf a la mà i un petit bloc on feia algunes anotacions, fins i tot paràgrafs sencers que després refeia. Coneixien la meua afició a l'escriptura, però trobaven estranyíssim que m'hi posés en plenes vacances. No sabien res de la Manoli. Ho havia portat amb molt de secret. Tenia por que l'anessin a veure i li exhibissin el seu immens patrimoni de poca-soltades. Temia que m'identifiqués amb ells. Prou que m'havia costat de fer-me una imatge mínimament acceptable! Si hi haguessin intervingut, n'estic segur, la Manoli no s'hauria casat mai amb mi. Ho haurien engegat tot a dida. M'hi vaig poder casar, en part, gràcies a ells, perquè em van dur a Lloret; però també gràcies a Déu, que els va mantenir allunyats mentre la Manoli i jo posàvem els fonaments de la nostra futura comuna existència.

Les tres últimes nits d'aquella estada al sud de la Costa Brava, vaig deixar de sortir de marxa pels pubs i discoteques de Lloret. Em quedava sol a l'habitació de l'hotel a escriure la història que havia promès a la Manoli. Aprofitava el fet que la gent jove marxava a buscar diversió per aplicar-m'hi amb tota la tranquil·litat del món. Em sentia gran, serè, infatigable. La meua ànima s'eixamplava com l'ànima del món. En aquell hotel de

turisme barat, vaig descobrir el poder de la paraula. La meua imaginació va començar a agusar-se i a fer-se cada cop més subtil. El verb sortia roent de la farga de l'escriptura. La paraula havia deixat de ser un instrument utilitzat només per designar les coses i ara es carregava de suggestions arcanes i de ressonàncies arcàniques. En aquell hotel de turisme barat, vaig aprendre a manejar les síl·labes: torçant-les, estirant-les, posant-les dretes; enfilant-ne unes darrere d'unes altres; assajant noves i rares combinacions fins a obtenir-ne efectes sorprenents; posant a prova audaços enunciats, que no acceptava si no em sentia totalment subjugat per la seva força. En aquell hotel de turisme barat, vaig aprendre a acoblar sintagmes i a fer-ne sòlides frases, que rebotia contra la paret per comprovar-ne la duresa. No podia exposar-me a incloure elements que denotessin pusil·lanimitat. No podia ariscar-me a admetre construccions que, en comptes d'anar-se fent més i més fortes, s'anessin fent més i més febles. No podia deixar res a l'atzar. Sabia que al cap d'uns dies deixaria de veure la Manoli perquè s'acostava la fi de les meves vacances, i era conscient del que m'hi jugava. Havia de deixar-hi empremta, si no la perdria. Havia d'aconseguir crear un artefacte verbal capaç de persuadir progressivament la seva ànima d'inclinar-se afectuosament cap a la meua. Si hi reeixia, quan ella deixés caure els seus ulls al damunt d'aquells meus folis, que rebria aviat com a record de la nostra coneixença, s'hi sentiria tant atreta que no se'n podria desprendre gens fàcilment; i fins i tot en el cas hipotètic que aconseguís desencolar-se de la voluptuositat d'unes frases tan sumptuosament treballades, percebria encara l'encanteri de l'harmònic sil·labeig bressant el moviment de la seva ànima.

Ens vam comprar un habitatge a Lloret de Mar. La hipoteca que vam subscriure ens obligava a pagar seixanta-cinc mil pessetes mensuals durant vint anys. Vam abonar el cost de l'entrada del pis amb els estalvis de tots dos. Els pares d'ella es van fer càrrec

de la provisió de mobles, i els meus ens van costejar els electrodomèstics, l'àpat del casament i el viatge. Vam iniciar el matrimoni sense ni cinc i amb el futur hipotecat. Ens esperava una encantadora vida de rebuts i de pagaments.

Vam decidir instal·lar-nos a Lloret perquè vaig trobar-hi feina, en una agència de llo-

guer de cotxes (res a veure amb el món dels ordinadors). Primer havíem pensat d'anar-nos-en a Itàlia, però la germana i el germà de la Manoli s'havien acabat establint aquí, a Lloret, i hi havien arrossegat els seus pares. La proximitat de la família i la incertesa de l'ocupació que pogués trobar la Manoli a Itàlia van ser dos factors de pes a l'hora de prendre la decisió definitiva. Només faltava que es concretés això de la meua feina. La remuneració no era cap meravella. Els caps de l'empresa que em contractava devien pensar que cent vint mil pessetes al mes era un sou digne per a un jove de vint-i-dos anys sense experiència en el sector. Mare meua! El banc se'ns cruspia seixanta-cinc mil pessetes cada mes amb la hipoteca, deu o dotze cada dos mesos amb el telèfon, vuit o deu més de llum, i no sé quant d'aigua i d'escombraries; i a més hi havia les despeses d'escala, de menjar, de roba, de preservatius... La Manoli treballava des de Setmana Santa fins a l'octubre. La resta de l'any, només trobava alguna feineta esporàdica i mal pagada. A l'hivern no vivíem bé perquè no ens arribava el sou, i a l'estiu vivíem malament perquè l'amo de la botiga obligava la Manoli a estar-s'hi onze hores cada dia sis dies la setmana.

L'últim dia de les meves primeres vacances a Lloret, vaig anar a la botiga a portar-li l'última versió del meu treball de reescriptura. Davant de la meua sorpresa, ella no hi era. Una noia que la substituïa em va dir que no havia pogut venir perquè estava malalta. «Quèèè?». «Sí, ahir ja va marxar més aviat perquè no es trobava bé». «On viu?». «Què?». «On viu?». «En un edifici que hi ha a prop de l'hotel Solbig». «Quin número?». «No ho sé». «Qui m'ho pot dir?». «Potser la noia de la botiga d'aquí al davant, són amigues».

A la dependenta de l'altra botiga li vaig dir que m'hi anava la vida, que havia de marxar avui mateix i que havia de lliurar sens falta un sobre molt important a la Manoli. Em va dir que li deixés allí al damunt, que ja l'hi donaria. Li vaig contestar que de cap manera, que calia fer-li arribar al més aviat possible i

que jo mateix me n'havia d'ocupar. Em va respondre que ho sentia però que no em podia ajudar. Vaig fer veure que desistia, tot obsequiant-la amb un caramel camufladament manipulats. No va sospitar res. Va somriure i se'l va posar a la boca. Al cap de cinc minuts ja havia abaixat la persiana de la botiga i, tot donant gas, em feia lloc al darrere al seient de la seva motocicleta. Vam ser a casa de la Manoli en un tres i no res. Hi vaig pujar tot sol. Em va obrir la porta vestida amb un pijama de floretes de cinc pètals.

Vaig procurar ser breu i respectuós. Em vaig limitar a entregar-li el sobre que contenia els cinc fulls plegats que li havia promès, a desitjar-li que recobrés la bona salut i a prendre'n comiat. Vam intercanviar-nos les adreces i vam dir-nos adéu amb un gest manual. Mentre descendia fins al replà de baix de l'edifici, vaig sorprendre'm la imaginació arrencant pètals de la flora estampada en el pijama de la Manoli, al ritme de «m'estima o no m'estima». La vaig reprendre fingint severitat.

L'hivern següent vam començar a tractar-nos per correspondència. Al principi érem molt cauts. Jo no gosava fer-li cap declaració explícita d'amor. Em comportava com un jugador d'escacs que controla amb precisió el desplegament de les seves fitxes tot encobrint astutament els seus propòsits. Havia de tenir cura d'evitar que se sentís amenaçada per la imminència d'un atac. L'observació minuciosa de cadascun dels seus moviments em proporcionava valuosíssima informació que, un cop analitzada, feia augmentar notablement el meu aplom sobre el tauler. Vençuda la prudència de l'inici, l'espontaneïtat va anar guanyant terreny.

Nou mesos després del casori, la Manoli va advertir la primera falta. No ens ho havíem proposat. Va ser tota una sorpresa. Érem tan tendres que no sabíem quina cara posar-hi. Ens somrèiem la tímidesa i ens amagàvem en els ganglis la mitja engruna de por. Vam fer saber la nova als amics, germans i pares. No ens esperàvem una expectació tan gran. En les trobades i els àpats de família sempre acabava sortint el mateix tema: que si seria nen, que si seria nena, que si li posaríem o no el nom del pare o el de la mare... Quan en totes les ments el fill ja naixia i fins i tot caminava, a la panxa de la mare va deixar de créixer. Una nit de sostre baix vam haver d'anar corrents a l'hospital perquè la Manoli tenia pèrdues. Un cop la van haver examinat, els metges li van diagnosticar que havia patit un avortament natural i li van dir que hauria d'ingressar al cap de dos dies perquè li farien un raspat.

No havíem parlat mai de si voldríem tenir fills. Cadascú bari-nava dintre seu. Poc abans de casar-nos, i encara un temps després, pensava que enllà del món era el lloc més segur on tenir-los col·locats. I el més lliure. En la postura de no entregar descendència a la humanitat radicava justament tota la meua força. Davant

les vils envestides que els humans em reservaven, jo responia invariablement amb aquestes paraules: «Podeu fer-me tant de mal com vulgueu; però el meu fill, ni el tocareu! No us el penso donar!».

No sabré mai si el nen va decidir desnéixer contra el món o contra el pare.

L'insomni va començar a manifestar-se poc temps després. No només em costava agafar el son, sinó que a més em despertava sovint a mitja nit i m'era del tot impossible tornar-me a adormir. El desassossec que em causaven aquelles hores mortes, assassines, va començar a fer estralls en el meu físic. Primer van ser les bosses sota els ulls, després la pal·lidesa de la cara, més tard una alopecía que no m'afavoria gens. Com que els defectes no existien quan m'observava d'ànima endins, vaig persuadir-me que els miralls em menyspreaven. Em vaig sentir traït. Tota la confiança que m'havien transmès fins aleshores em va semblar una enorme mentida.

Allò que se'm trenqués el son de matinada no només m'espantava per la part de fora sinó també per dins: em malmetia els mecanismes que regulen el correcte funcionament de la pensa. Pensaments rabiosos, reincidents, corrosius em foradaven les circumval·lacions del cervell. Incapaç d'impedir semblant atrocitat, no em restava sinó resignar-me al paper de sofert espectador. M'imaginava erosions en els teixits orgànics de l'encèfal. Si no hi posava fre aviat, les lesions se'm farien úlceres i moriria de necrosi cerebral. No podia, doncs, quedar-me estirat al llit. Havia de foragitar aquells pensaments. Però com? Llançant-me a mar?

La Manoli va començar a patir la solitud del llit. Quan a la nit queia rendida de son, em demanava si us plau que l'acompanyés a dormir. Jo li raonava que, tan desvetllat com estava, no podria mai conciliar el son. Ella insistia: «Només fins que m'adormi!». Me n'excusava tant com podia. L'habitació a les fosques feia més llum damunt del meu desvetllament i m'animava experiències funestes d'insomnis passats. Feia un cert temps que havia començat a arreplegar fòbies: a la fosca, al dormitori, al soroll del despertador... M'estimava més dormisquejar a l'escriptori, a la butaca o al sofà. A quarts de cinc o de sis del matí, m'endua el meu cap a l'exterior i el submergia en aigua de mar. Confiaua posar fi al meu llarg capítol de sofriments. I així un dia i un altre. La Manoli, mentrestant, dormia sons etems. El cos se li feia més i més prim i els ulls, més i més grossos. Parlava amb les parpelles closes, sense emetre sons ni articular paraules. Amb els braços immòbils, paral·lels al tronc.

I el meu cervell continuava ulcerant-se. I *el meu amor* s'autoimmolava marcint-se.

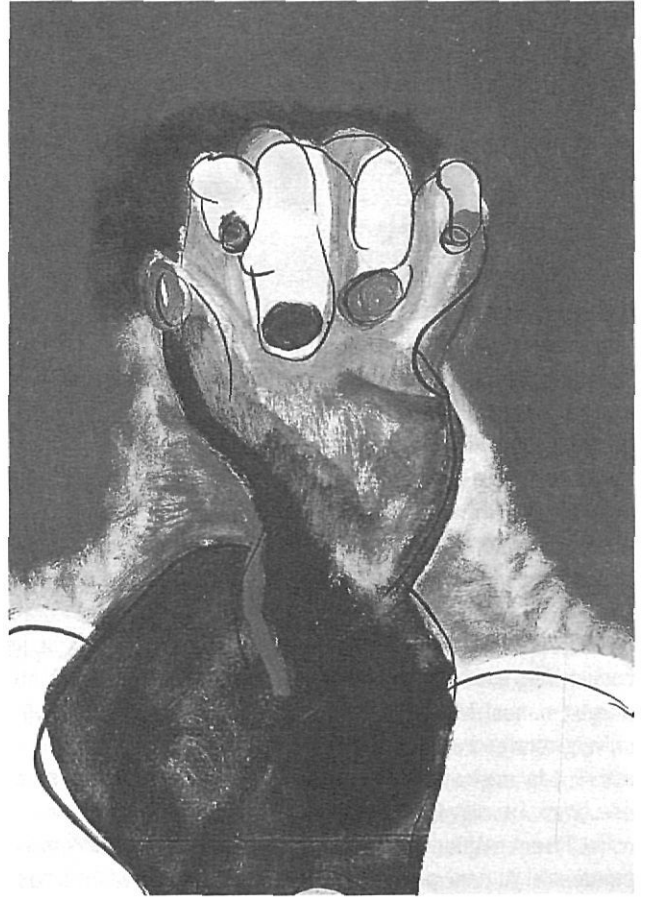

El segon estiu que vaig viatjar a Lloret, hi vaig anar tot sol. M'hi vaig estar quatre setmanes. El primer dia li vaig portar un ram de flors i vaig convidar-la a sopar. Va dir-me que li aniria més bé divendres. Vam sortir divendres. Ens vam trobar en un bar amb terrassa del centre. Després de fer la cervesa, vam anar caminant l'un al costat de l'altre fins al restaurant. Era una sensació deliciosa. Em deixava bressar per l'harmonia de les seves frases. Assaboria la tonada que prenia cada enunciat. Cada paraula, cada gest seu em seduïen. Tot l'univers semblava concentrat en el seu si.

Vam seure en una taula de dos tènuement il·luminada. Ens van servir el vi rosat abans del primer plat. Passava bé. Vaig explicar-li que a mi el vi rosat no em pujava ben bé al cap sinó als ulls. Li vaig dir que li ensenyaria una foto d'un sopar en què se'm veia l'efecte del vi a les ninetes. Vaig afegir que de vegades, quan anava a sopars on sabia que corria força vi rosat, em vestia amb un jersei roig per fer conjunt. Em va preguntar si em passava el mateix amb el vi blanc i amb el vi negre. Vaig dir que sí, que amb el vi blanc se'm liquaven les pupil·les i semblava una estàtua grecoromana, i que amb el vi negre no ho sabia segur perquè després no m'hi veia. Vaig explicar-li que als set o vuit anys bevia força vi negre a la casa de camp on vivien els meus avis. Amb els cosins i mon germà, fèiem competicions a veure qui era capaç de beure més estona seguida i a més distància del porró sense vessar-ne ni una sola gota. Ens entusiasmava el nerviosisme del repte. Vam aviciar-nos-hi tant que, quan jugàvem a futbol al pati de fora, en comptes de fer pauses per anar a beure una mica d'aigua, paràvem per anar a prendre un rajolinet de vi. Després, quan havíem de xutar la pilota, quèiem contínuament a terra. Dèiem que era per culpa de la sola de les vambes, que relliscava. La Manoli m'escoltava i somreïa. Aviat les ninetes dels seus ulls es tornarien vermelles, com les meves.

Després de sopar vam anar a un parell de pubs. El volum de la música ens obligava a parlar-nos a cau d'orella. Els meus timpans s'embriagaven amb l'aire que provenia dels seus pulmons. De tant en tant havíem de repetir-nos les frases perquè gairebé no ens les enteníem. Al segon local on vam anar, vam animar-nos a ballar una estona. En algun instant, les meves mans van enllaçar-se amb les seves. Ens miràvem somrients i no ens dèiem res. Quan vam sortir del pub, vam anar passejant lentament cap a casa. Dèiem alguna cosa i tot seguit callàvem. Ens escoltàvem els silencis. La vaig acompanyar fins a l'entrada del bloc on vivia. Vam dir-nos bona nit i fins demà.

Maí no li vaig demanar obertament si volia sortir amb mi. Anàvem quedant per veure'ns l'endemà o el mateix dia, o que ja passaria per la botiga. Sortíem junts i no ens prometièiem res. Més tard, quan vam decidir casar-nos, tampoc no vam posar-nos a discutir clàusules d'obligacions conjugals. No volíem

embastardir l'amor amb disposicions de caràcter comercial. Potser intuïem que no sempre seríem tan innocents ni creuríem tan ingènueament en el valor de la bondat, i que algun dia fins podríem avergonyir-nos de les nostre febleses disfressades de prudència i bons costums.

La nit que vam fer-nos germans, el sostre era més alt. Durant el dia hi havia hagut trànsit d'avions que indicaven camins familiars per als somnis d'estiu. S'ensumava en l'aire una aroma de premonició. A mar, l'escuma de les ones s'havia fet més densa. Totes les coses tenien una ànima i la meua ànima era totes les coses. La nit que vam fer-nos germans, vam proclamar que pujaríem al cel sense morir-nos. Parlàvem en futur però tot era present. No ens calia el futur. Tot era ara i tot era etem. Hi ha dies concrets, singulars, intensos, en què no et cal un demà. Estàs convençut que no hi pot haver res més. I si fora d'allò existeix una altra cosa, per força haurà de ser inferior i per tant no serà veritat. (Veritat és bellesa. I, com més poètic, més vertader). La nit que vam fer-nos germans, pensàvem que tothom s'aixecaria de les seves butaques i començaria a aplaudir-nos enèrgicament. Un final feliç de dos que s'estimen. Esperàvem veure imprès, just darrere nostre, un «The End» esplèndid. Ocupant el centre de l'univers. Tothom aplaudiria i, mentre anessin passant els crèdits amb els noms dels personatges relacionats amb els d'actors, s'encendrien tots els llums i tot seria bell. No hi hauria demàs ni indigència ni malalties ni decadència ni la nostra mort, res, res, res...